

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ

ΕΙΚΩΦΡΑΣΗ

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΗΣ ΠΤΕΡΥΓΑΣ ΤΟΥ Σ.Κ. ΕΔΕΚ

Ιούνιος 1982

Τιμη 100 μιλς

Αρ. φύλλου 122

Στις όλες σελίδες

- ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΑ ΦΩΚΑΙΑΝΤ
- ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΥΠΕΡΓΑΤΩΝ
- ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΓΙΑ ΣΥΔΥ
- ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΙ ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ
- ΜΙΝΙΜΟΥΜ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
- ΔΗ. ΚΟ — Α.Κ.Ε.Α.
- ΟΜΙΑΙΑ ΑΥΣΣΑΡΙΔΗ ΣΤΗ ΛΑΡΝΑΚΑ
- ΔΕΝΙΝ ΙΜΙΘΕΟΣ Η ΕΡΓΑΝΑ ΣΤΑΤΗΣ
- ΣΥΝΕΡΓΑΤΙΣΜΟΣ

Προεδρικές εκλογές

Η ΕΔΕΚ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΩΣΕΙ ΤΗΝ ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΔΙΕΞΟΔΟ

Καμμια συνεργασία με κανένα δεξιο κόμμα, άμεση ή έμμεση, δεν βοηθα την εργατική τάξη: την υποδουλώνει και την αφοπλίζει απέναντι στον ταξικού έχθρο.

Η διαμάχη που ξέσπασε ανάμεσα στην Κυπριακή και την Ελληνική Κυβέρνηση και ακόμα συνεχίζεται χωρις προοπτική να σταματήσει, δείχνει όσο κανένα άλλο γεγονος τα τελευταία χρόνια την αδυναμία των αριστερών ηγετών τόσο της Ελλάδας όσο και της Κύπρου ν' ανταποκριθουν στις ιστορικές τους ευθύνες.

Η διαμάχη έχει δώσει μια πρωτοφανή ένταση στην αντικομμουνιστική υστερία της δεξιάς μπροστά στην οποία τα αριστερά κόμματα αποδειχτήκαν ανίκανα ν' αντιπαρατάξουν μια αποτελεσματική άμυνα. Κι αυτο παρα το γεγονος ότι οι συνθήκες σήμερα είναι ευνοϊκες δχι μόνο για άμυνα αλλα ακόμα και για νικηφόρα επίθεση.

Στη ρίζα της διαμάχης βρίσκεται η συνεργασία ΔΗ.ΚΟ — ΑΚΕΛ και το μινιμούμ πρόγραμμα. Από τις αλλεπάλληλες δηλώσεις των δύο κυβερνήσεων φαίνεται πως υπάρχει σημαντική διαφορά αντίληψης στο θέμα της «διεθνοποίησης» του Κυπριακού. Από τη μια το μινιμούμ πρόγραμμα αντιλαμβάνεται το θέμα σαν μια επίμονη συνέχιση του άκαρπου διαλόγου των ενδοκυπριακών συνομιλιών με μια παράλληλη διπλωματική δραστηριότητα στα Ηνωμένα Έθνη και άλλα διεθνη βήματα. Από την άλλη η Ελληνική Κυβέρνηση φαίνεται να στοχεύει στην αποκάλυψη του αδιεξόδου των ενδοκυπριακών, με την διακοπή τους σε κάποιο στάδιο, δημιουργώντας έτσι συνθήκες ελαφρής κρίσης που θα έσπρωχνε τις δυτικοευρωπαϊ-

κες κυβερνήσεις και ιδιαίτερα την Ευρωπαϊκή Σοσιαλδημοκρατία σε κάποιου είδους πίεση πάνω στη Τουρκία για ένα συμβιβασμό.

Και στις δύο περιπτώσεις το Κυπριακό αντιμετωπίζεται πάνω σε αποκλειστικά εθνική βάση με ολοκληρωτικό παραμερισμό των ταξικών αντιθέσεων στον Κυπριακό χώρο. Είναι ανόητο να περιμένει κανείς ότι ο Ντεκτας η Τουρκική Χούντα είναι δυνατό να δεχτούν μια λύση του Κυπριακού «εθνικά αποδεχτή» για τους ελληνοκυπρίους τη στιγμή που διαθέτουν σαφη στρατιωτική υπεροχή στο νησί. Η μόνη δυνατή λύση πάνω στη βάση των συνομιλιών Κυπριακής Κυβέρνησης - Ντεκτάς θα είναι αναγκαστικά μια διχοτομική λύση με δευτερεύουσας σημασίας αναπροσαρμογές στη διαχωριστική γραμμή. Ούτε και είναι δυνατό να υπάρξει διαφορετική λύση με την παρέμβαση της σοσιαλδημοκρατίας.

Ο τομέας όπου ο Ντεκτας και η Τουρκική χούντα δεν διαθέτουν υπεροχή είναι στο ταξικό ισοζύγιο. Φυσικά σε μια ταξική αντιπαράθεση θα έχουν σύμμαχους τους Ελληνες και Ελληνοκυπρίους αστούς αλλα αυτο δεν αντισταθμίζει την τεράστια δύναμη ενος μετώπου της εργατικής τάξης της Κύπρου της Ελλάδας και της Τουρκίας. Η σύμπτηξη αυτον του μετώπου έπρεπε νάναι το κύριο μέλημα των αριστερών ηγετών και η κύρια προοπτική τους για τη λύση του Κυπριακού.

Την κύρια ευθύνη για τον αποπροσανατολισμό της

Συνέχεια στη σελ. 6

Ανακοίνωση της Αρ. Πτέρυγας για την παρέμβαση Παπανδρέου

Η κατάσταση που διαμορφώθηκε σχετικά με τις προεδρικές εκλογές του 83 μετα την επίθεση της Ελληνικής Κυβέρνησης στη συνεργασία ΔΗ.ΚΟ-ΑΚΕΛ και την έμμεση υποστήριξη της για υπερκομματικό υποψήφιο έχει προκαλέσει ανησυχία στο Κυπριακό λαο. Η παρέμβαση της Ελληνικής Κυβέρνησης χαρετίστηκε τόσο από το Συναγερμό και τα μικρά κόμματα της δεξιάς όσο και από την ΕΔΕΚ ενω προκάλεσε την οργή του Α.ΚΕΛ που την παραλήλησε με τις παρεμβάσεις της χούντας.

Μπροστά σ' αυτη την κατάσταση θεωρούμε υποχρέωση μας να κάμουμε καθαρη τη θέση μας στον Κυπριακό λαο σχετικά με το θέμα.

1. Θεωρούμε τη συνεργασία του Α.ΚΕΛ με το ΔΗ.ΚΟ εγκατάλειψη των γενικοτέρων συμφερόντων της εργατικής τάξης από μέρους της ηγεσίας του Α.ΚΕΛ και καιροσκοπική συμμαχία με τον ταξικό εχθρό. Η συνεργασία με αστικά κόμματα αντι να προστατέψει την εργατική τάξη την αφήνει ιδεολογικά αφοπλιστική στις επιθέσεις της δεξιάς.

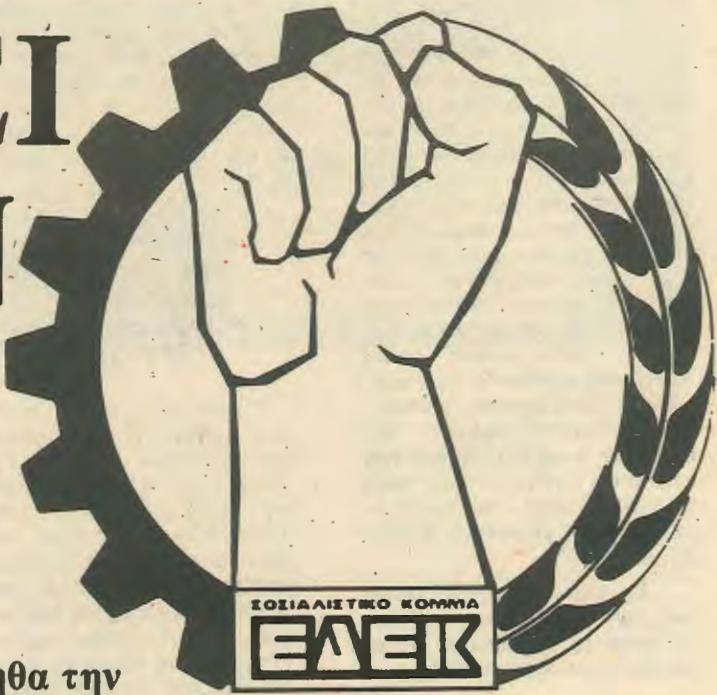
2. Η παρέμβαση της Ελληνικής Κυβέρνησης θεληματικά ή όχι αποτελεί «παρέμβαση στις εσωτερικές υποθέσεις της Κύπρου». Είναι αδύνατο για οποιαδήποτε «εξωτερική» δύναμη και ιδιαίτερα για την

ωαννίδη ή οποιοδήποτε άλλο «υπερκομματικό» υποψήφιο δεν προσφέρει καμμια διέξοδο για την εργατικη τάξη. Αντίθετα υποστήριξη στον Ιωαννίδη, ο οποίος για να έχει οποιεδήποτε δυνατότητες εκλογικης επιτυχίας θα πρέπει να στηριχθει στον Συναγερμό, θα σημαίνει βιοήθεια στη δεξιά να λύσει τα εσωτερικα της προβλήματα και να προχωρήσει σε κτυπήματα ενάντια στην εργατικη τάξη.

5. Η ΕΔΕΚ αποτελει σήμερα τη μοναδικη διέξοδο για την εργατικη τάξη. Πρέπει με θάρρος να διαχωρίσει με σαφήνεια τη θέση της από την αντικομμουνιστικη υστερία της δεξιάς και να καλέσει το Α.ΚΕΛ να εγκαταλείψει την συνεργασία με τον Κυπριανο για ένα κοινο μέτωπο της αριστερας. Αν η ηγεσία του Α.ΚΕΛ επιμένει στην πολιτικη της ταξικης συνεργασίας η ΕΔΕΚ μπορει να κερδίσει τις εργατικες μάζες με ένα σοσιαλιστικο πρόγραμμα ριζοσπαστικων οικονομικο κοινωνικων αλλαγων και ένα ανένδοτο αγώνα για την εξουσία της εργατικης τάξης.

6. Η Αριστερη Πτέρυγα είναι αποφασισμένη να δώσει όλες τις δυνάμεις στον αγώνα για την επιτυχία της ΕΔΕΚ στις προεδρικες εκλογες του 83.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ
ΕΔΕΚ
ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΠΤΕΡΥΓΑ
ΜΑΪΣ 1982

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΓΙΑ ΤΑ ΦΩΛΚΛΑΝΤ

Στο όνομα 1800 Βρεττανών υπηκόων και μιας έκτασης μερικών χιλιάδων τετραγωνικών μιλιών, δεκάδες χιλιάδες Βρεττανοί κι Αργεντινοί στρατιώτες αλληλοσκοτώνονται σ' ένα εξοντωτικό πόλεμο για την κυριαρχία πάνω στα νησιά Φώλκλαντ. Οι κάτοικοι των νησιών δεν έχουν καν ρωτηθει. Ο τελικός απολογισμός των θυμάτων πολυ πιθανό να ξεπέρνει τους κατοίκους των νησιών. Για τον πόλεμο θα πληρώσουν οι δυο λαοί με τα θύματα τους και με τα οικονομικά βάρη που θα τους επιφορτιστουν.

Σ' αυτο τον πόλεμο συγκρύνονται τα συμφέροντα των άρχουσων τάξεων δυο καπιταλιστικών χωρών. Η Βρεττανία προσπαθει να περισώσει τα απομεινάρια μιας μεγάλης ιμπεριαλιστικής δύναμης, και το κύρος της στο διπλωματικό τομέα και ανάμεσα στους συμμάχους της. Η Αργεντινή χούντα προσπαθει να εκμεταλλευτει τες οικονομικές δυνατότητες που παρέχουν τα Φώλκλαντ κατα κύριο όμως λόγο προσπαθει να εξωτερικεύσει εσωτερικες αντιθέσεις, δημιουργώντας μια βαλβίδα ασφαλείας για την τεράστια αγανάκτηση που συσσωρεύεται στις μάζες ενάντια στη χουντική διακύρωνση.

Για την εξυπηρέτηση αυτων των συμφερόντων θυσιάζονται οι Βρεττανοί κι οι Αργεντινοί στρατιώτες.

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΗΣ;

Στην περίπτωση της Βρεττανίας το ερώτημα δεν χωρει συζήτηση. Τα Φώλκλαντ αποτελουν το τελευταίο απομεινάρι της Βρεττανικης αποικιοκρατίας. Η κατοχη ενος μέρους του πλανήτη 4.000 μίλια μακρια απο την μητρόπολη δεν χωρει σε καμμια λογικη παρα μόνο την ιμπεριαλιστικη.

Η Αργεντινη ζητα την κυριαρχία των νησιών εδω κι 150 περιπου χρόνια. Ποτε στο παρελθον δεν τόλμησε να τα καταλάβει με τη βία γιατι δεν ήταν αρκετα δυνατη για μια αναμέτρηση με τη Βρεττανία. Εδαφολογικα τα νησια ανήκουν στην Αργεντινη γιατι απο μόνα τους είναι πολυ μικρα για να σταθουν σαν ανεξάρτητες οικονομικες οντότητες. Η οικονομια τους είναι απόλυτα εξαρτημένη απ αυτη της Αργεντινης.

Οι 1800 κάτοικοι των Φώλκλαντ είναι απο καταγωγης Βρεττανοι και εξακολουθουν να νοιώθουν τέτοιοι. Η γλώσσα τους είναι η Αγγλικη και δεν μιλουν, καν, Ισπανικα. Στες συζητήσεις που γίνονται απο χρόνια για το μέλλον των Φώλκλαντ, οι προσπάθειες σταδιακης προσάρτησης των νησιών στην Αργεντινη προσέκρουαν πάντα, ανάμεσα σ' άλλα, και στην επιμονη άρνηση των κατοίκων να δεχουν την Αργεντινοποιηση. Η εφαρμογη του δικαιώματος του λαου των Φώλκλαντ για αυτοδιάθεση, - δικαιώματος που οποιο δεν μπορει ν' αφαιρεθει μόνο και μόνο επειδη οι κάτοικοι είναι λίγοι - δεν σημαίνει τίποτε άλλο παρα την παραμονη τους κάτω απο Βρεττανικη κυριαρχία και η κατάληψη τους απο την Αργεντινη σημαίνει καταπάτηση του δικαιωματος για αυτοδιάθεση.

Πίσω απο τις απαιτήσεις των Αργεντινων για τα Φώλκλαντ δεν κρύβεται καμμια συμπάθεια για τους κατοίκους των νησιών ή οποιαδήποτε μεγάλη ιδέα για εθνικη ολοκλήρωση, αλλα, απλα και μόνο, η εξυπηρέτηση των συμφερόντων των Αργεντινων κεφαλαιο-

κρατων οι οποιοι θα μπορουν να εκμεταλλευτουν τα κοιτάσματα πετρελαιου που φαίνεται πως βρισκονται στην περιοχη, την αλιεια των νησιων, και τον ορυκτο πλούτο της γειτονικης Ανταρκτικης.

ΟΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΕΣ ΑΝΤΙΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΡΓΕΝΤΙΝΗΣ ΚΑΘΟΡΙΣΤΙΚΟΣ ΠΑΡΑΓΟΝΤΑΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Αυτα όμως τα συμφέροντα δεν επέβαλλαν κατ' ανάγκην κατάληψη των νησιων. Η Βρεττανια πολυ πιθανο να δεχοταν να παραχωρήσει την εκμετάλλευση αυτων των πόρων σε Αργεντινους επιχειρηματίες σταδιακα ή μ' ένα μικρο μεριδιο. Ακόμα όμως κι αν η Αργεντινη χούντα ήταν αποφασισμένη να καταλάβει τα νησια, γιατι τώρα; Αν περιμενε, για παραδειγμα, ακόμη ένα μόνο χρόνο, θα μπορούσε να τα καταλάβει δίχως κανένα κίνδυνο γιατι η Βρεττανικη κυβέρνηση είχε αποφασισει μέσα στους έπομενους 12 περίπο μήνες να ζεκάνει τον πολεμικο της στόλο και να στηρίξει την «άμυνα» της αποκλειστικα σε πυρηνικους πυραύλους. Μετα, η Αργεντινη χούντα θα μπορούσε να περιμένει μέχρι την άνοδο του Εργατικου κόμματος στην εξουσια το οποιο οπωσδήποτε θα ακολουθούσε μια πολυ λιγότερο φιλοπόλεμη στάση απ αυτη της Θάτσερ.

Η πραγματικότητα όμως είναι πως ο Γκαλπέρι δεν μπορούσε να περιμένει. Η λαϊκη αγανάκτηση εναντίον της χουντικη διακυβέρνησης φουντωνε όλο και πιο πολυ. Τρεις μόνο μέρες πριν απο την κατάληψη οι μάζες των εργατων στο Μπουένος Αύρες διαδήλωναν την οργη τους για τη χούντα στους δρόμους της Αργεντινης πρωτεύουσας. Η κατάληψη των νησιων ήταν για τον Γκαλπέρι μια απελπισμένη προσπάθεια να ξεφουσκώσει το κύμα που υψηνόταν απειλήτικα εναντίον του και να μετατρέψει την οργη ενάντια στη χούντα σε οργη ενάντια στην Βρεττανικο Ιμπεριαλισμο.

ΟΙ ΜΑΡΞΙΣΤΕΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Στα πλατια λαϊκα στρώματα η σύγκρουση Βρεττανίας - Αργεντινης έχει πάρει το χαρακτήρα της επίθεσης του Νατοϊκου Ιμπεριαλισμου ενάντια, σ' ένα λαι της Λατινικης Αμερικης. Στο πλευρο της Βρεττανίας βρίσκονται οι συμμάχοι της στο ΝΑΤΟ. Στο πλευρο της Αργεντινης χούντας βρίσκονται οι διάφοροι προοδευτικοι και αντιιμπεριαλιστες με επικεφαλης τη Σοβιετικη Ενωση.

Αυτου του είδους η ανάλυση δεν έχει καμμια σχέση με τον Μαρξισμο.

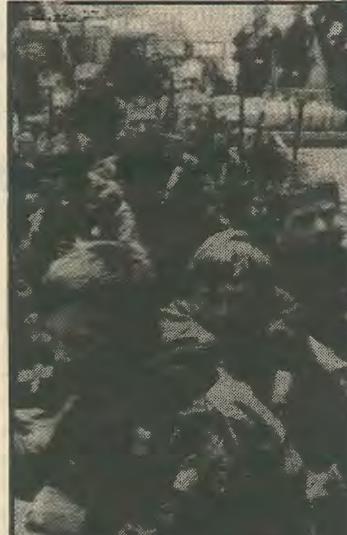
Η στάση των Μαρξιστων απέντι στον πόλεμο δεν καθορίζεται ποτε απο συναισθηματικους ή θητικους λόγους. Ούτε μπορει ποτε να εξαρτάται απο το ποιος ξεκίνησε πρώτος τον πόλεμο. Ο πόλεμος δεν είναι παρα προέκταση της ανακατάληψη των νησιων απο

πολιτικης - δεν είναι παρα ποιο ιδιος ο καπιταλισμος στην πιο απαίσια του μορφη.

Για τους Μαρξιστες ο καθοριστικος παράγοντας είναι τα ταξικα συμφέροντα τα οποια παιζονται στον πόλεμο. Για ποιων τα συμφέροντα διεξάγεται ο πόλεμος, και ποιων τα συμφέροντα εξυπηρετούνται.

Στην περίπτωση του πολέμου για τη νησια Φώλκλαντ, συγκρύνονται τα πολιτικο οικονομικα συμφέροντα δυο αστικων τάξεων. Δεν μπορούμε να υποστηρίξουμε καμμια απο τες δυο, αλλα, απεναντιας, καταδίκουμε ανεπιφύλακτα και τες δυο, θεωρώντας τες εξ ίσου υπεύθυνες για τα δεινα που προκαλουν στους λαους τους.

Η Αργεντινη δεν είναι καμμια φτωχη, υπανάπτυκτη χώρα, θύμα του αποκισμου μιας ιμπεριαλιστικης δύναμης, στην οποια, επομένως, οι Μαρξιστες και το εργατικο κίνημα θάπρετε να συμπαρασθανουν. Η Αργεντινη είναι απο τες πιο ανεπτυγμένες χώρες της Λατινικης

Αμερικης: οι σχέσεις παραγωγης είναι καθαρα καπιταλιστικες δίχως ούτε ιχνος φεουδαρχισμου, με ανεπτυγμένη βιομηχανια και το 86% του πληθυσμου της να κατοικουν στις πόλεις. Και δεν μπορει να θεωρηθει θύμα αποκισμου γιατι τα νησια δεν κατοικηθηκαν ποτε απο Αργεντινους.

Η κατάληψη των νησιων έγινε για να εξυπηρετουν τα πολιτικο-οικονομικα συμφέροντα των Αργεντινων μεγαλωστων. Σαν τέτοια η ενέργεια της Αργεντινης αποτελει ιμπεριαλιστικη επέμβαση στα Φώλκλαντ.

Η ΔΥΝΑΜΙΚΗ ΤΩΝ ΕΞΕΛΙΞΕΩΝ

Η κατάληψη των Φώλκλαντ απο την Αργεντινη προκάλεσε άμεσα την παραίτηση του Βρεττανου υπουργου εσωτερικων, Λόρδου Κάρρινγκτον, ο οποιος θεωρηθηκε υπεύθυνος για την «εθνικη προσβολη που υπέστη την Βρεττανια. Η διατήρηση της ιδιας της πρωθυπουργου Θάτσερ στην εξουσια, στηριζόταν κατ' επέκταση αποκλειστικα και μόνο στο απορούσε να αποκαταστησει το χαρμένο γόγτρη της χώρας της. Με την οργάνωση απο την Βρεττανια, του πληθυσμου μεχρι την ταξικη σύγκρουση για την ανατροπη των αστων. Κάτω απο διαφορετικες πιο ευνοιηνες για τες Μαρξιστικες δυνάμεις συνθηκες, ο εθνικιστικο πόλεμος Βρεττανιας Αργεντινης θα μπορούσε να μετατραπει σε επαναστατικο πόλεμο για την ανατροπη των Βρεττανων και Αργεντινων αστων, και για την αξιοποίηση των οικονομικων δυνατοτήτων των νησων Φώλκλαντ μέσα στα πλαίσια της σοσιαλιστικης συνεργασίας των δυο λαων.

ΜΟΝΟ ΜΙΑ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΒΡΕΤΤΑΝΙΑ ΚΑΙ ΜΙΑ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΛΥΣΟΥΝ ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ο πόλεμος για τα Φώλκλαντ είναι παράγωγο των αντιφάσεων που μαστίζουν το παγκόσμιο καπιταλισμο και αποτέλεσμα των εσωτερικων αντιθέσεων της Βρεττανιας και της Αργεντινης. Οπως και σ' ένα σωρο αλλα προβλήματα έτσι και σε τούτο ο καπιταλισμος δεν μπορει να προσφέρει καμμια λύση. Οσο υπάρχει καπιταλισμο, τα Φώλκλαντ θα ανήκουν ανεξάρτητα απο το τι θέλουν οι κάτοικοι τους, στον πιο δυνατο.

ΕΟΣΙΟΛΙΣΤΙΚΗ

ΕΚΠΡΑΣΗ

Η ΗΓΕΣΙΑ ΤΗΣ ΕΔΕΚ ΝΑ ΑΝΑΛΟΓΙΣΤΕΙ ΤΙΣ ΕΥΘΥΝΕΣ ΤΗΣ

Ενω μας απομένουν 9 μόνο μήνες πριν τις πιο σημαντικές εκλογές στην ιστορία της Κύπρου οι πολιτικές καταστάσεις έχουν διαμορφωθεί με τέτοιο τρόπο ώστε να ευνοούν αφάνταστα το Σ.Κ. ΕΔΕΚ σε αυτό έχουν συντείνει μια σειρά από παράγοντες: Η οικονομική και κοινωνική κρίση, αποτέλεσμα της παγκόσμιας κρίσης του καπιταλισμού και των προβλημάτων που έχουν επισωρευτεί από την πολύχρονη κυριαρχία της δεξιάς στην Κύπρο το συνεχιζόμενο και διευρυνόμενο αδιέξοδο στο εθνικό θέμα: η κατάρρευση, ιδιαίτερα μετα την άνοδο του ΠΑΣΟΚ στην Ελλάδα, των μύθων πως η Κύπρος δεν σηκώνει σοσιαλιστικές αριστερές κυβερνήσεις η συνέχιση και επισημοποίηση της υποστήριξης της ηγεσίας του ΑΚΕΛ προς μια χρεωκοπιμένη κυβέρνηση, την πιο διεφθαρμένη ίσως που γνώρισε η Κυπριακή κοινωνία μετα την Ανεξαρτησία.

Όλες αυτές οι συνθήκες έχουν δημιουργήσει όλες τις προϋποθέσεις για την απόρριψη από τις πλατείες μάζες του κυπριακού λαου, τόσο του σάπιου καπιταλιστικού κοινωνικού συστήματος όσο και της πολιτικής της συνεργασίας της αριστεράς με τους αστους. Έχουν ταυτόχρονα ανοίξει διάπλατα το δρόμο στην ΕΔΕΚ - μια και η ηγεσία του ΑΚΕΛ ακολουθεί τη γνωστή πολιτική του - για να αποτελέσει την εναλλακτική λύση εξουσίας για την εργατική τάξη και την Κυπριακή αριστερά.

Τέτοιες ευκαιρίες σπάνια παρουσιάζονται σε κόμματα και κινήσεις.

Η ΕΔΕΚ είχε αυτή την ευκαιρία κατα το 1976. Δυο χρόνια πριν μεταρρέποταν σ' ένα μαζικό κόμμα ακριβώς γιατί έδινε αγωνιστική διέξοδο στις μάζες με τη στάση του κόμματος στο πραξικόπημα. Ήταν τότε που αναγνωρίστηκε και σαν το δεύτερο - πιο αγωνιστικό και πιο αριστερό - κόμμα της εργατικής τάξης. Αντι όμως το 1976 το κόμμα, όπως τότε υποστήριζαν τα αριστερά στελέχη και μέλη - πολλοί από τους οποίους σήμερα είναι αποβλημένοι - να ακολουθήσει μια ταξική πολιτική καλώντας το ΑΚΕΛ σε συνεργασία για ανάδειξη αριστερης βουλής κι αρνιόμενο να συνεργαστεί με τον Κυπριανό και το ΑΚΕΛ, ακολούθησε το ΑΚΕΛ στην πολιτική της συνεργασίας των τάξεων. Μοιραίως ήταν μαζί με το ΑΚΕΛ τις ευθύνες των ενεργειών μιας χρεωκοπιμένης κυβέρνησης. Ταυτόχρονα έγινε συνεργάτης την άνοδο του Συναγερμού που εκμεταλλεύτηκε δημαγωγικά αυτή τη χρεωκοπία. Παρόμοια ευκαιρία παρουσιάστηκε το 1978 με τις προεδρικές εκλογές. Πάλι η ηγεσία του κόμματος, με πρωταγωνιστή τον συν. Βάσο Λυσσαρίδη, αρνήθηκε να ακολουθήσει τις επιθυμίες της βάσης κι απόσυρε την υποψηφιότητα στις εκλογές.

Αυτή η προϊστορία, συνδοιασμένη με την άρνηση της ηγεσίας της ΕΔΕΚ να προβάλει μια ταξική αριστερή πολιτική στις βουλευτικές εκλογές του 1981 (αντίθετα φλέρταρε με «προσωπικότητες» της «πατριωτικής αστικής τάξης» αποβάλλοντας την ίδια στιγμή τη ηγετικά αριστερά στελέχη από το κόμμα) οδήγησε την ΕΔΕΚ στον περιορισμό της εκλογικής της δύναμης στο 8%.

Έστω όμως με το μικρό αυτό ποσοστό οι αντικειμενικές συνθήκες, που ήταν αναπόφευκτο να δημιουργήσουν στην Κύπρο, έδωσαν σήμερα στην ΕΔΕΚ μια θέση κλειδί στα πολιτικά πράγματα του τόπου. Αν, μαθαίνοντας από τις εμπειρίες και τα λάθη του παρελθόντος, η ΕΔΕΚ προχωρούσε - όπως υποστήριξε φορτικά η Σοσ. Εκφραση - στο κάλεσμα προς το ΑΚΕΛ για συνεργασία στη βάση ενός σοσιαλιστικού προγράμματος για κατάληψη της εξουσίας, θα έβαζε την ηγεσία του ΑΚΕΛ μπροστά στις ευθύνες της και θα κέρδιζε τις καρδιές των μελών και υποστηριχτών του πιο μαζικού κόμματος της εργατικής τάξης προβάλλοντας σαν αριστερή λύση εξουσίας για τους Κύπριους εργαζόμενους.

Η ηγεσία της ΕΔΕΚ έχει ακόμα το χρόνο να ακολουθήσει αυτή την πολιτική. Αντιθέτα όμως: α) Φαίνεται να εγκαταλείπει ξανα την ταξική πολιτική μιλώντας για Μέτωπα Εθνικής Σωτηρίας, για «συμφιλίωση» και για υποψήφιο πρόεδρο όλων των Κυπρίων (β) Κριτική μεν τη συνεργασία ΔΗΚΟ - ΑΚΕΛ χωρίς όμως να εξηγά σταθερά και πειστικά την ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ της διαφοροποίηση (γ) Αρνείται να διαφοροποιήσει πειστικά τη θέση της από τον αντικομμουνισμό των δεξιών εφεμεριδών και του Συναγερμού κι από τη συγκεκριμένη παρέμβαση του Παπαδρέου και της Σοσιαλδημοκρατίας. (δ) Εναγκαλίζεται τους Βίλλου Μπραντ που μερικά χρόνια πριν ήταν ανάθεμα για το κόμμα (ε) Δεν φαίνεται να προσθετεί ένα πρόγραμμα για σοσιαλιστική λύση στο Κυπριακό (ενιαίο αντιμπεριαλιστικό, αντικαπιταλιστικό μέτωπο με τους Τ/Κύπριους) και σοσιαλιστικά κοινωνικοοικονομικά μέτρα.

Η κατάσταση αυτή έχει δημιουργήσει μια χωρίς προηγούμενο αναστάτωση και προβληματισμό στη βάση του κόμματος. Αυτος ο προβληματισμός πρέπει να μετατραπει σε δυναμική αποτελεσματική πίεση προς στην ηγεσία του κόμματος για αλλαγή πορείας. Σήμερα, περισσότερο από κάθε άλλη φορά, η ΕΔΕΚ χρειάζεται να βασιστει στο κόμμα για να προχωρήσει μπροστά. Για να το κάμει αυτό πρέπει να απλεύθερωθει από το θανάτιμο εναγκαλισμό της δεξιάς και της σοσιαλδημοκρατίας και μαζί με τους δεκάδες τίμιους αγωνιστες της βάσης, αποβλημένους και μη, να μπει σ' ένα ανένδοτο μεθοδευμένο αγώνα για την κατάληψη της εξουσίας.

Αυτοι που ηγούνται σήμερα στην ΕΔΕΚ πρέπει επιτέλους να συνειδητοποιήσουν τις ιστορικές τους ευθύνες.

Ας μην καταστρέψουν ξανα την μονοδική ευκαιρία που παρουσιάζεται στο κόμμα και που μπορει να μη ξαναπαρουσιάστει. Ούτε τα στελέχη, ούτε τα μέλη, ούτε τη εργατική, τάξη ούτε την ιστορία θα τους συγχωρήσει ποτε κάτι τέτοιο.

ΟΙ ΤΥΠΕΡΓΑΤΕΣ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ

Διδάγματα για το μέλλον

Είναι δύσκολο να βρει κανείς τυπογραφείο το οποίο να μην είναι υπερφορτωμένο με δουλειές. Οι εργάτες όλοι ανεξάρτετα σχέδιον των τυπογραφείων είναι αναγκασμένοι να δουλεύουν συνεχώς κάτω από τεράστια πίεση και με ιδιαίτερη ένταση. Πολυ συχνά, ο μόνος τρόπος για να διεκπεριώσουν οι εργασίες των τυπογραφείων, είναι οι εργάτες να δουλεύουν πολλές ώρες όβερ-τάιμ.

Στα κέρδη βεβαια των εργοδοτών δεν γίνεται κανένας έλεγχος. Επι, όταν οι εργάτες των τυπογραφείων έβαλαν, με τη λήξη της προηγούμενης σύμβασης, τα υιοθετούσαν τους αιτήματα, οι εργοδότες βρέθηκαν καταχρεωμένοι και ανίκανοι (όπως υποστήριξαν) να τα ικανοποιήσουν.

Το 1/4 περίπου των τυπεργατών δουλεύει σε τυπογραφίες που ανήκουν στον Σύνδεσμο Βιομηχάνων. Παραδοσιακά, οι συντεχνίες διαπραγματεύονται με τους εργοδότες που ανήκουν στο Σύνδεσμο, και οποιαδήποτε συμφωνία επέλθει γίνεται αυτόματα αποδεχτή κι απ' αυτούς που βρίσκονται εκτός του Συνδέσμου.

Τον περασμένο Γενάρη, οι εργάτες ζήτησαν μέσω των συντεχνιών τους αυξηση \$5.500 μιλς για χρονική διάρκεια 2 χρόνων - δηλ. αύξηση \$2.750 μιλς για κάθε χρόνο μέχρι το τέλος του '83. Μπροστά στην επίμονη άρνηση των εργοδοτών να ικανοποιήσουν το αίτημα, οι εργάτες αποφάσισαν να μεταφέρουν στην Τετάρτη δύο το Μάρτινα κατεβούν σε απεργία διαρκείας. Παράλληλα η συνέλευση των εργατών πήρε την απόφαση να προσεγγίσουν οι εργάτες των τυπογραφείων που βρίσκονται στο Σύνδεσμο Βιομηχάνων. Τα αιτήματα θα έμπιναν μπροστά σε κάθε ένα απ' αυτούς τους εργοδότες έχωριστα, και όποιος αρνιόταν να τα ικανοποιήσει θα αντιμετωπίζει το ευδεχόμενο απεργίας στην επιχείρηση του. Η απόφαση των εργάτων μετενέπει την αρνητική στην εργατική συνέλευση της ιανουάριας.

Ιον Οι ζεχωριστές διαπραγματεύονται με τον κάθε εργοδότη έχουν σαν μοναδικό αποτέλεσμα το αποδυνάμωμα των εργατών γιατί από τη μια σημάνουν χάσιμο πολύτιμου χρόνου κι από την άλλη επηρεάζουν μόνο τημά της βιομηχανίας κι δύτι βιομηχανία στο σύνολο της (αφού όσοι εργοδότες αποδεχτούν τα αιτήματα θα μπορούν να συνεχίσουν τις εργασίες τους).

Ζον Ξεχωριστές διαπραγματεύονται και τελική συμφωνία με τον κάθε εργοδότη θα έχει κάθε δικαίωμα να ζητήσει χρονικά περιθώρια για να μελετήσει τα αιτήματα των συντεχνιών και κωλυταιεργώντας, να παρατραβήσει τις διαπραγματεύσεις μέχρι το σπάσιμο της ηγεσίας τους.

Ζον Για τους παραπάνω λόγους οι συντεχνίες δεν μπορούσαν να διαπραγματεύουν τα αιτήματα τους ζεχωριστές με τον κάθε εργοδότη. Αυτο το οποίο τελικά ζήτησαν από τους εκτός του Σύνδεσμου εργοδότες, ήταν να υποσχέθουν πως θα αποδέχονται για τη δική τους επιχείρηση στην τελική συμφωνία ανάμεσα στις συντεχνίες και τον Σύνδεσμο. Αυτο όμως είναι που οι εκτός του Σύνδεσμου Εργοδότες κάνουν για ολόκληρα χρόνια! Το πιο φυσικό πράμα για αυτούς ήταν να αποδεχτούν κι έτοιμοι να συνεχίσουν ανεπτρέσατη τη λειτουργία των επιχειρήσων.

Με το ξεκίνημα της απεργίας οι εργάτες χαρακτηρίζονταν από ενθ

Ομιλία Λυσσαρίδη στη Λάρνακα

ΜΙΑ ΜΑΡΕΙΣΤΙΚΗ ΚΡΙΤΙΚΗ

Στην ομιλία του στη Λάρνακα της 12ης του Μάη, ο πρόεδρος του Σ.Κ. ΕΔΕΚ Δρ Βάσος Λυσσαρίδης διέγραψε σε αδρες γραμμες το «γενικό θεωρικό πλαίσιο αρχών πάνω στο οποίο θα στηρίχεται η οικονομικονομική πολιτική» του κόμματος.

Η εξαγγελία αυτων των αρχών, άνκαι δεν πρόκειται ασφαλως για παρουσίαση του πλήρους εκλογικού προγράμματος της ΕΔΕΚ (που θα γίνει σε μετέπειτα στάδιο), δινει μια καλη ευκαιρία στα μέλλον και στελέχη της βάσης του κόμματος και γενικά στον Κυπριακό λαό να προβληματιστουν, να συζητήσουν και να τοποθετηθουν πάνω στα μέτρα, τη στραγγική και την τακτική που προτείνει σήμερα η ηγεσία της ΕΔΕΚ για λύση των πολλαπλών οικονομικών προβλημάτων που μαστίζουν την κυπριακή κοινωνία.

Μέσα στα πλαίσια αυτων των προβληματισμών, που πρέπει η ηγεσία της ΕΔΕΚ να λάβει σοβαρά υπόψη πριν καθορίσει το πλήρες οικονομικό πρόγραμμα του κόμματος για τις εκλογές, επιχειρούμε κι εμεις σε πολύ αδρες γραμμες μια πρώτη εκτίμηση των θέσεων όπως αυτες διατυπώθηκαν στην ομιλία της 12ης του Μάη επιδιώκοντας να συμβάλλουμε κι εμεις εποικοδομητικά στην συζήτηση και την πάλη για την υιοθέτηση από την ΕΔΕΚ και απο ολόκληρο το εργατικό κίνημα μιας μαρξιστικης στρατηγικης και τακτικης που να εγγυώνται τη νίκη της εργατικης τάξης και το πέρασμα στο σοσιαλισμό.

Αυτο που χρειάζεται ειναι έκαθαριστει απο την αρχη - και διδυσκαλικων δεν έκαθαριζεται στην ομιλια όπτε και στην προγραμματικη θεσης του κόμματος για τις βουλευτικες ειλογες του 1981 - ειναι πως τα προβλήματα του Κυπριακης Οικονομιας δεν ειναι αποτελεσμα απλως της κακης διαχειρισης της οικονομιας απο την κυβερνηση. Τα προβλήματα του πληθωρισμου, του δεινουργουνον γάστρων στο εμπορικο ισοζυγιο, της κατακόρυφης στροφης στον εξωτερικο δανεισμο, της πτώσης της παραγωγης και του βιοτυπου επιπέδου των εργαζομενων που σωστα διαπιστωνται, δεν προέρχονται απλως γιατι η αστικη τάξη διασχιζεται λαδος την οικονομια αλλα γιατι δεν μπορει πια να τη διεισδυνει και να την αναπτυξει. Ασφαλεια η διαφορα που υπάρχει και τα σκάνδαλα (Συνεργατισμος, ΕΕΚΤΕ, Κυπρ. Αερογραμμες ΚΟΚ) έχουν χειροτερευει τη οικονομικη προβληματικη. Τα προβλήματα διως μας αυτην καινησει σε ζητηση απο την καπταλιστικης χωρες, ακόμη και τις πιο ισχυρες οικονομικης (Εργανων, Ιαπωνια), προέρχονται απο τις αντιφασεις του καπταλισμου. Απο τις αντιφασεις δομες του. Αφορουν ζητηματα παραγωγης και επενδυσων, διανομης των πλούτων ανάμετα στους εργάτες που των παράγουν και τους εργαζεταις, του ποσοτου κερδους των εργοδοτων και άλλα ζητηματα που αφορουν τις ριζες, τις δομες, την ιδια τη φύση του καπταλισμου.

(σελ. 18, 19)

Ειναι για αυτο το λόγο που ειναι αδυνατο να πανεκδιψουμε τον κατηφορον και να μας ανοιξουμε το δρόμο για μας ανοιξη με πορεια χωρις ριζες, δομης αλλαγες. Ειναι υποτυπο να πιστευουμε πως απλως και μαδι μα μια αυστηρη λεράρχηση των διανομων και λιπασμων, των αεροπορικων μεταφορων και του υπογειου πλουτου προσφερουν απο τις αντιφασεις του καπταλισμου. Απο τις αντιφασεις δομες του. Αφορουν ζητηματα παραγωγης και επενδυσων, διανομης των πλούτων ανάμετα στους εργάτες που των παράγουν και τους εργαζεταις, του ποσοτου κερδους των εργοδοτων και άλλα ζητηματα που αφορουν τις ριζες, τις δομες, την ιδια τη φύση του καπταλισμου.

Το οικονομικο έγγραφο του Ζω Παγκύριου Συνεδριου (1979) του Σ.Κ. ΕΔΕΚ αναγνωριζει πως η κυπριακη οικονομικη κριση ειναι πραγματικη κριση δομης.

Η ριζη του προβληματος βρισκεται στην κακη παραγωγη δομη της κυπριακης βιομηχανιας και στην γενικευτηρη μη αποδοτηκη κατανομη των πορων, στην οποια οδηγησε σε ακενθυπητη απεργια οικονομικο μποτικοταρισμο δηλωση των καπταλιστων. Κι αυτο παρα το γεγονος ότι ο Παπαντρέος έχει διεγυρη με την πολιτικη κινητων. Το προβλημα γινεται διζυτερο με την προσπαθεια του κεφαλαιου να διαπρισηται τα κεφαλαια που παρασηματικη πολιτικη που σημαινει.

Την καταστροφικα προβληματα που προκυπνουν απο το σημαντημα της ποσοτηριων για την επιστρεψη των καπταλιστων. Κι αυτο παρα το γεγονος ότι ο Παπαντρέος έχει διεγυρη με την πολιτικη κινητων. Το προβλημα γινεται διζυτερο με την προσπαθεια του κεφαλαιου να διαπρισηται τα κεφαλαια που ήταν σε θεση να πραγματικευται στο πρόσφατο.

Η καπιταλιστηκη οικονομικη προβληματα δεν μπορει πια να παραγει αξιολογους ρυθμους αναπτυξης.

«Η ηγεσία του προβληματος βρισκεται στην κακη παραγωγη δομη της κυπριακης βιομηχανιας και στην γενικευτηρη μη αποδοτηκη κατανομη των πορων, στην οποια οδηγησε σε ακενθυπητη απεργia οικονομικο μποτικοταρισμο δηλωση των καπταλιστων. Κι αυτο παρα το γεγονος ότι ο Παπαντρέος έχει διεγυρη με την πολιτικη κινητων. Το προβλημα γινεται διζυτερο με την προσπαθεια του κεφαλαιou να διαπρισηται τα κεφαλαια που ήταν σε θεση να πραγματικευται στο πρόσφατο.

Η καπιταλιστηκη οικονομικη προβληματα δεν μπορει πια να παραγει αξιολογou ρυθμous αναπτυξης.

«Η ηγεσία του προβληματος βρισκεται στην κακη παραγωγη δομη της κυπριακης βιομηχανιας και στην γενικευτηρη μη αποδοτηκη κατανομη των πορων, στην οποια οδηγησε σε ακενθυπητη απεργia οικονομικο μποτικοταρισμo δηλωση των καπταλιστων. Κι αυτο παρα το γεγονος ότι ο Παπαντρέος έχει διεγυρη με την πολιτικη κινητων. Το προβλημα γινεται διζυτερο με την προσπαθεια του κεφαλαιou να διαπρισηται τα κεφαλαια που ήταν σε θεση να πραγματικευται στο πρόσφατο.

Η καπιταλιστηκη οικονομικη προβληματα δεν μπορει πια να παραγει αξιολογou ρυθmous αναπτυξης.

«Η ηγεσία του προβληματος βρισκεται στην κακη παραγωγη δομη της κυπριακης βιομηχανιας και στην γενικευτηρη μη αποδοτηκη κατανομη των πορων, στην οποια οδηγησε σε ακενθυπητη απεργia οικονομικο μποτικοταρισμo δηλωση των καπταλιστων. Κι αυτο παρα το γεγονος ότι ο Παπαντρέος έχει διεγυρη με την πολιτικη κινητων. Το προβλημα γινεται διζυτερο με την προσπαθεια του κεφαλαιou να διαπρισηται τα κεφαλαια που ήταν σε θεση να πραγματικευται στο πρόσφατο.

Η καπιταλιστηκη οικονομικη προβληματα δεν μπορει πια να παραγει αξιολογou ρυθmous αναπτυξης.

«Η ηγεσία του προβληματος βρισκεται στην κακη παραγωγη δομη της κυπριακης βιομηχανιας και στην γενικευτηρη μη αποδοτηκη κατανομη των πορων, στην οποια οδηγησε σε ακενθυπητη απεργia οικονομικο μποτικοταρισμo δηλωση των καπταλιστων. Κι αυτο παρα το γεγονος ότι ο Παπαντρέος έχει διεγυρη με την πολιτικη κινητων. Το προβλημα γινεται διζυτερο με την προσπαθεια του κεφαλαιou να διαπρισηται τα κεφαλαια που ήταν σε θεση να πραγματικευται στο πρόσφατο.

Η καπιταλιστηκη οικονομικη προβληματα δεν μπορει πια να παραγει αξιολογou ρυθmous αναπτυξης.

«Η ηγεσία του προβληματος βρισκεται στην κακη παραγωγη δομη της κυπριακης βιομηχανιας και στην γενικευτηρη μη αποδοτηκη κατανομη των πορων, στην οποια οδηγησε σε ακενθυπητη απεργia οικονομικο μποτικοταρισμo δηλωση των καπταλιστων. Κι αυτο παρα το γεγονος ότι ο Παπαντρέος έχει διεγυρη με την πολιτικη κινητων. Το προβλημα γινεται διζυτερο με την προσπαθεια του κεφαλαιou να διαπρισηται τα κεφαλαια που ήταν σε θεση να πραγματικευται στο πρόσφατο.

Η καπιταλιστηκη οικονομικη προβληματα δεν μπορει πια να παραγει αξιολογou ρυθmous αναπτυξης.

«Η ηγεσία του προβληματος βρισκεται στην κακη παραγωγη δομη της κυπριακης βιομηχανιας και στην γενικευτηρη μη αποδοτηκη κατανομη των πορων, στην οποια οδηγησε σε ακενθυπητη απεργia οικονομικο μποτικοταρισμo δηλωση των καπταλιστων. Κι αυτο παρα το γεγονος ότι ο Παπαντρέος έχει διεγυρη με την πολιτικη κινητων. Το προβλημα γινεται διζυτερο με την προσπαθεια του κεφαλαιou να διαπρισητai τα κεφαλαια που ήταν σε θεση να πραγματικευτai στο πρόσφατο.

Η καπιταλιστηκη οικονομικη προβληματα δεν μπορει πια να παραγει αξιολογou ρυθmous αναπτυξης.

«Η ηγεσία του προβληματος βρισκεται στην κακη παραγωγη δομη της κυπριακης βιομηχανιας και στην γενικευτηρη μη αποδοτηκη κατανομη των πορων, στην οποια οδηγησε σε ακενθυπητη απεργia οικονομικο μποτικοταρισμo δηλωση των καπταλιστων. Κι αυτο παρα το γεγονος ότι ο Παπαντρέος έχει διεγυρη με την πολιτικη κινητων. Το προβλημα γινεται διζυτερο με την προσπαθεια του κεφαλαιou να διαπρiσetai τα κεφαλαια που ήταν σε θεση να πραγμatikai στo πrόsφatou.

Η καπιταλιστηκη οικονομικη προβληματα δεν μπορει πiα νa πaρaγeι aξiοlοgou ρuθmous aνapτuξeηs.

«Η ηγεσία του προβληματος βρισκεται στηn καkakη pαraγowη δoμeη τηs κyπriakηs βiοmēchaniakηs και σtηn gεniciκeυtηrη mηtη αpodoτekη kαtαnomoμētou

ΔΟΜΙΚΗ Η ΚΡΙΣΗ ΣΤΟ ΣΥΝΕΡΓΑΤΙΣΜΟ

Να περάσει ο έλεγχος στα μέλη του!

Η κρίση στο Συνεργατισμό που ξεσπάσει τα τελεταιά χρόνια είναι μια κρίση βαθειά και δομική που ξεκίνησε να θρέφεται εδώ και χρόνια από την ίδια τη λειτουργία του κι έρχεται να συμπληρώσει ή μάλλον αντανακλά την κρίση του σάπιου καπιταλιστικού καθεστώτος και της αστικής κοινωνίας μας γενικότερα.

Η πρόσφατη κρίση που ξεσπάσει είχε σαν αποτέλεσμα σύμφωνα με τους πιο μέτριους υπολογισμούς την κατάχρηση και σπατάλη πάνω από 70 εκατ. λιρών ποσού που τελικά έρχεται να πέσει στους ώμους του απλου φορολογούμενου εργάτη αγρότη, είτε μέσω της άμεσης φορολογίας είτε μέσω των έμμεσων φόρων που επιβλήθηκαν, κύρια για το σκοπό, στα μαζικής καταλλωσης αγαθά και που κύρια έρχονται να κτυπήσουν τις πλατιές μάζες των εργαζομένων.

Παρά δύος τα τόσα εκατομμύρια που έρχεται η Κυβέρνηση προς την Κεντρική Συνεργατική τράπεζα εν τούτοις η κρίση στο Συνεργατισμό συνεχίζεται και θα συνεχίζεται οι δοκιμές κι διαρθρωτικές αλλάγες.

Αν και ο προορισμός του Συνεργατικού Κίνηματος ήταν και είναι (ελεκτικά απ' ότι φάνεται κατά τους σημερινούς ιθύνοντες) η εξυπηρέτηση και οι σε χαμηλότερες τιμές προμήθειες των μελών του με τα διάφορα προϊόντα που περιέχονται μεσά στις δραστηριότητες του, εν τούτοις σύμφωνα με τη Συνεργατική Κεντρική Τράπεζα έρχεται και καθορίζει τιμές σε μια σειρά προϊόντων καταπολεματικών πολυμεγαλύτερες απ' ότι βρίσκονται στον ιδιωτικό τομέα, ή με ποσοστά κέρδους που πλησιάζει το 100% αν δεν το ξεπερνά. Και τούτο, κύρια, για να καλύπτει τις δικες της ατασθαλίες και καταχρήσεις.

Πρόσφατο παράδειγμα η περίπτωση των λιτασμάτων Αθηναίου, όπου η τοπική Συνεργατική παρα την λυσσαμένη άντιθεση της Κ.Σ.Τ. προχώρησε στην εισαγωγή από μόνη της, ποσότητας λιτασμάτων τα οποία πωλούσε £5.500 μίλις το σάκκο και η Σ.Κ.Τ. παρόλες τις δηλώσεις της κατ' αρχήν πως τα λιτασμάτων αυτά θα επωλούνταν προς £7,500 μίλις το σάκκο εν τούτοις εκ των υστέρων λόγω της μεγάλης διαφοράς υποχρεώθηκε εκ των πραγμάτων και τα πωλεί προς £6,200 μίλις το σάκκο.

Βλέπουμε δηλαδή ότι αν δεν γινόταν η εισαγωγή εκ μέρους της Συνεργατικής Αθηναίου θα είχαμε ένα υπερκέρδος £2 το σάκκο, ποσοστό σχεδόν 50% αν λάβουμε υπόψη και τις μεγάλες ποσότητες λιτασμάτων που εισάγει η Κ.Σ.Τ. και τις τιμές που μπορεί

να πετύχει έτσι ώστε το ποσοστό αυτό θα αυξανόταν ακόμη περισσότερο.

Μέσα απ' αυτό το παράδειγμα, μας δίδεται καθαρά η καταλήστευση και εκμετάλλευση του αγροτικού μας κόσμου εκ μέρους της Κ.Σ.Τ.

Η γενική προσπάθεια του αστικού τύπου και κατεστημένου να συγκαλύψει τα σκάνδαλα που ξέσπασαν στους κόλπους του Συνεργατισμού είχε σαν κύριο άξονα την κακή διαχείρηση και διοίκηση του από μέρους μερικών προσωπών και κύρια του Διοικητή της Συνεργατικής Αναπτύξεως Α. Α. Ζίνα.

Δηλαδή και στο πρόβλημα του Συνεργατισμού όπως και σ' όλα τα άλλα προβλήματα της Αστικής τάξης προσπάθει να συγκαλύψει την κρίση που περνά το σύστημα και είναι κρίση δομική και λειτουργίας του, μεταθέτοντας και ανάγοντας το πρόβλημα σε πρόβλημα κακής διαχείρισης μερικών προσώπων.

Η προσπάθεια αυτή της Αστικής τάξης να συντηρήσει την σημερινή μορφή λειτουργίας και καθεστώτος που δίπει τον Συνεργατισμό είναι καταδικασμένη σε αποτυχία.

Τα εκατομμύρια που δίδονται μέχρι σήμερα θα αποβουν ανικανά να βελτιώσουν την κατάσταση αφού δεν έχουν ληφθεί τα κατάλληλα μέτρα και η κάθαρση από τα διαβρωμένα στοιχεία που συνθέτουν το Συνεργατισμό και κύρια την Κ.Σ.Τ. και δεν έχουν γίνει οι απαραίτητες δομικές αλλαγές και εκδημοκρατικοποίηση του νόμου που δίπει το Συνεργατισμό με κίνδυνο την χρεωκοπία και το

ξεύτισμα του θεσμού στα μάτια των πλατιών λαϊκών στρωμάτων. Πράγμα που στοχεύει και επιδιώκει το ιδιωτικό κεφάλαιο και η οικονομική ολιγαρχία.

Ρίχνοντας μια ματιά στο νόμο που δίπει το Συνεργατισμό βλέπουμε ότι είναι απηρχαιομένος με φεουδαρχικές αντιλήψεις και κανονισμούς λειτουργίας. Κατ' αρχην ο νόμος αυτος ανάγεται επιεποχής της Αγγλοκρατίας στην Κύπρο (είναι νόμος του 1959) και μιλάει για Κυβερνήτη λεσ και βρισκόμαστε ακόμα κατώ από αποικιοκρατικό καθεστώς.

1. Οι εταιρείες υπόκεινται σε έλεγχο από ατόμα που διορίζονται από τον έφορο και όχι από ανεξάρτητους ελεγχτές που θα ήθελε να επιλέξει η Γενική Συνέλευση οποιασδήποτε εταιρείας.

2. Η εγγεγραμμένη εταιρεία κάμνει δάνεια μόνο στα μέλη της εκτος αν εγκρίνει διαφορετικά ο έφορος.

3. Ο Κυβερνήτης μπορεί να απαγορεύει ή να περιορίζει το δανεισμό χρημάτων με υποθήκη αινιγήτων.

4. Αν κατα την γνώμη του Εφόρου ή επιτροπή εγγεγραμμένης εταιρείας δεν εργάζεται καλά μπορει αυτος να διαλύει την επιτροπή και να διορίζει δικό του πρόσωπο πρόσωπο για περιόδο μέχρι και τέσσερα χρόνια. Καθορίζει μάλιστα και την αμοιβή τους που θα πληρώνεται από την εταιρεία.

5. Ο Εφόρος δικαιούται να διατάσσει την δυάλυση οποιασδήποτε εταιρείας.

6. Για όλες τις ενέργειες της η κάθε εταιρεία είναι υπόλογη προς τον έφορο και καμμια απόφαση ή πρωτοβουλία δεν μπορει να πάρει σε ότι αφορα τη λειτουργία και ανάπτυξη της χωρις την έγκριση του εφόρου.

Χαρακτηριστικό άρθρο του νόμου είναι και τούτο:

7. « Η Γενική Συνέλευση Συνεργατικής εταιρείας δύναται να εγκρίνει τους λογαριασμούς ή εαν οι λογαριασμοί δεν εγκρίνονται να φροντίζει ωστε ο Γραμματευς να ειδοποιει τον έφορο, ο οποίος θα εξετάζει το ζήτημα και θα εκδίδει την επι τούτου απόφαση του, η τοιαύτη δε ως προς την ορθότητα των λογαριασμων, απόφαση να είναι τελικη και ανέλητος.»

Αυτη είναι μερικα αριθμητοχής των μελων του Συνεργατικου κίνηματος στον έλεγχο και διοίκηση του όσον και η πλήρης απαγόρευση και έλειψη συνδικαλισμού των υπαλλήλων του έφερε στο σημερινο αδιέξοδο με χαρακτηριστικο παράδειγμα και την κρίση των τελευταίων χρόνων τις χρονοπηγμένες βιομηχανίες Πάφου ένα πρόβλημα που χρονίζει χωρις να μπορει να βρει την λύση του.

Κύριο καθήριο που μπαίνει μπροστα στην Αριστερα του τόπου και τα κόμματα της, ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ, είναι η προώθηση νομοσχεδίου για εκδημοκρατικο ποίηση του νόμου περι Συνεργατικων Εταιρειων και η πάλη για το πέρασμα του ελέγχου της διοίκησης και λήψης των αποφάσεων στα μέλη του Συνεργατισμου όπως και για την κατοχύρωση του ελεύθερου Συνδικαλισμου των υπαλλήλων των Συνεργατικων εταιρειων. Μόνο ετσι θα μπορέσει το Συνεργατικο Κίνημα να βγει από την κρίση στηριζονται αποικιασμένης πέσει και να βρει τον δρόμο του που δεν είναι άλλος παρα η εξυπηρέτηση της πλατιας μαζας του λαου μας που το αγκαλιάζει και όχι μίας κάστας ανθρώπων που θησαυρίζουν σε βάρος του συνόλου.

M.Z.

Η ΕΔΕΚ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΩΣΕΙ ΤΗΝ ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΔΙΕΞΟΔΟ

Συνέχεια από την πρώτη εταιρείας που δίπει το Συνεργατικο κίνημα αναπτύχθητα και την συγκράτηση της επαναστατικότητας των μαζων.

Η υποκριτικη κυνδυνολογία του Συναγερμου για τον κίνδυνο Λαϊκης Δημοκρατίας στην Κύπρο έχει κύριο στόχο τη συνένωση της Δεξιας. Ταυτόχρονα ο Συναγερμος αντιλαμβανόμενος ότι είναι αδύνατο να κερδίσει τις εκλογες χωρις την συνεργασια η τουλάχιστον την απάθεια της ΕΔΕΚ έχει εγκαταλείψει τον αντιλυσσαριδισμο που τον χαραχτηρίζει και υποκριτικα υποστηριζει τον Παπανδρέου στην διαμάχη του με τον Κυπριανου. Στην πραγματικότητα ο Συναγερμος αυτη την περιόδο προσπαθει να σκορπισει τη σύγχιση στις τάξεις της Αριστερας και να παρουσιάσει το διαχωρισμο στην Κύπρο όχι σε ταξικες γραμμες αλλα στο ΑΚΕΛ και τους υπόλοιπους.

Σ' αυτη τη σύγχιση δεν έχει βοηθήσει καθόλου η ηγεσια της ΕΔΕΚ. Η ασάφεια που χαραχτηρίζει την επιθεση της ενάντια στο μέτωπο ΔΗΚΟ — ΑΚΕΛ, η επιφανειακη κριτικη της και οι προγραμματικες της υποχρήσεις για να κερδίσει δεξιες ψήφους την έχουν κάμει πρώτη στις κατηγορίες του ΑΚΕΛ για πιθανη συνεργασια με το Συναγερμο. Αντιθετα αυτο που θάρπεται η ΕΔΕΚ να κάμει αυτη τη στιγμη είναι να διαχωρίσει απόλυτα τη θέση της από τον αντικομ-

μουνισμο της δεξιας και να αναλύσει τη διαφορα των διαφωνων της με το Συναγερμο και το ΑΚΕΛ. Δεν θάρπετε ποτε ν' αφεθει αμφιβολια ότι υπάρχει διαφορα: ο Συναγερμος είναι ο ταξικος εχθρος και καμμια συνεργασια δεν είναι νοητη, άμεση η έμμεση.

ΛΕΝΙΝ: ΗΜΙΘΕΟΣ · Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ;

Εκλεισαν πρόσφατα 112 χρόνια από την γέννηση του Βλαδίμηρου Ιλίτς Ουλιάνωφ (Λένιν). Ενος ανθρώπου που το όνομα του έμελλε να δεθεί αρρικτα με το όνομα του Σοσιαλισμου, την ιστορία της Ρωσίας και τους οραματισμους της Παγκόσμιας Εργατικής Τάξης. Ενος ανθρώπου που πολέμησε μια ολόκληρη ζωη για την επικράτηση των Μαρξιστικων ιδεων και που η όλη δράση του τον έφερε τελικα, επικεφαλης της Ρωσικης Επανάστασης του 1917. Της πρώτης επανάστασης που με τόση ακρίβεια επαλήθευε την Μαρξιστικη κοσμοθεωρεία.

Τι πραγματικα θα μπορούσε να πει κάποιος σήμερα, για να τιμήσει τον μεγάλο οραματιστη και αγωνιστη του Σοσιαλισμου; Σίγουρα όχι να αρκεστει σε μια σύντομη βιογραφία του, τονίζοντας πόσο μεγάλος ήταν ή αναφέροντας στιγμότυπα από τη ζωη του, από τα παιδικα του χρόνια, την εφιβικη του ηλικια, την νεανικη σκληρη ακύρωση δράση του, την εξορία του στην Σιβηρία κλπ. Ούτε και ο ίδιος δεν θα το ήθελε αυτο. Μια σύντομη αναφορα των πιο βασικων θέσεων και αναλύσεων για τις οποίες μια ολόκληρη βιογραφία έχει αφεθει σαν κληρονομια απο τον ίδιο, θα ήταν η μεγαλύτερη τιμη και πιο επαναστατικη μορφη γιορτασμου της μνήμης του Ιλίτς Ουλιάνωφ. Αλλωστε είμαι σίγουρος και ο ίδιος θα συμφωνούσε με αυτο.

ΛΕΝΙΝ - «ημιθεος» ή επαναστατης;

Απο την πρώτη μέρα που θα βρεθούμε καθισμένοι σε ένα θρανιο μέσα στους 4 τοίχους, ενος σχολείου, τα πρώτα πράγματα που αρχίζουν να καλλιεργουν σε μας είναι για την ύπαρξη των «Άγιων» και την ύπαρξη των «μεγάλων». Οι μεν πρώτοι υπάρχουν για να συνοιγουν τις πύλες του Παραδείσου σε μας, και οι δεύτεροι για να μας λένε ποι είναι το «σωστό» πιο είναι το «λαυθασμένο», πιο το «δίκαιο» και πιο το «άδικο», πιο το «δημοκρατικο» και πιο το «αντιδημοκρατικο». Και με την προϋπόθεση ότι εμεις ακούμε και ότι ποτε δεν ξεχνουμε ότι πάντα θα υπάρχουν οι λίγοι, οι μεγάλοι για να μας κυβερνουν τότε όλα θα πάνε καλα.

Θάταν πραγματικα μεγάλο λάθος να προσδόσουμε στον Λένιν χαρακτηρισμους και επιθετα που θα μεταφράζονταν με τον πιο πάνω τρόπο. Ο Λένιν δεν ήταν τίποτε άλλο παρα ένας κομμουνιστης επαναστατης. Και όπως κυρίως πολλες φορες τόνισε: «Κομμουνιστης επαναστατης είναι εκείνος που παλένει μέσα στις μάζες και όχι μακρια απο αυτες. Είναι εκείνος που παλεύει όχι για να αναδειχθει ηγέτης αλλα για να οπλίσει την εργατικη τάξη, την τάξη που ιστορικα είναι ταγμένη για να συντρίψει τον καπιταλισμο, με τα απαραιτητα όπλα ώστε να καταστει αυτη ικανη να φέρει σε πέρας αυτον τον ιστορικο ρόλο».

Εκει όμως που πραγματικα μπορούμε να σταθούμε με δέος είναι στην τρομακτικη δράση και στο τεράστιο έργο που άφησε ο Λένιν σαν κληρονομια. Κάπι, που συγκρινόμενο με τις δυνατότητες του μέσου ανθρώπου γίνεται πραγματικα υπεράνθρωπο.

Ο Λένιν δεν ήταν στα αλήθεια ένας συνηθισμένος άνθρωπος. Εκείνο όμως και το μοναδικο που τον έκανε να ξεχωρίσει, δεν ήταν τίποτε άλλο, παρα η απαλάντευτη πίστη του για την τελικη γίκη της εργατικης τάξης που απόρρεε απο την

τας τες με το σήμερα με τη σημερινη πάλη για το σοσιαλισμο.

Η προσφυγη, σήμερα στις αληθινες πηγες του επαναστατικου Μαρξισμου - Λενινισμου ειναι περισσότερο απο κάθε άλλη εποχη αναγκαια. Η αποσύνθεση του παγκοσμιου καπιταλιστικου συστήματος, έχει βάλει την ανθρωπότητα ολόκληρη μπροστα σε μια χωρις προηγουμενο οικονομικη, κοινωνικη και πολιτικη κρίση. Μια κρίση απο την οποια μια μονάχα διέξοδος υπάρχει. Η κατάργηση του καπιταλισμου, του συστήματος της απομικης, ιδιωτισμας και το πέρασμα στο σοσιαλισμο με την κοινωνικο ποίηση των μέσων παραγωγη.

Η επαναστατηκη αυτη λύση φαίνεται πως έχει αρχίσει να οριμάζει πια στην συνείδηση του πανισχυρου προλεταριάτου των ιμπεριαλιστικων κέντρων που αντιπροσωπεύει την συντριπτικη πλειοψηφια της κοινωνιας με αυξημένη όσο ποτε δύναμη και κοινωνικη υπόσταση. Αυτο και τίποτα άλλο πρέπει να σημαίνει η ήττα του ιμπεριαλισμου στο Βιετνάμ. Και μια σειρα χώρες μετα και η τεράστια κίνηση του προλεταριάτου στην Πορτογαλλια, την Ισπανια, την Ιταλια, την Αγγλια, την Γαλλια, την Ελλάδα και ολόκληρη σχεδον την δυτικη Ευρώπη. Με ποσοστα ανεργιας σ' αυτες τις χώρες μεταξυ 10-15% και πληθωρισμων που πολλες φορες ζεπέρασε το 25% με το βιοτικο επίπεδο να μειώνεται η κίνηση των μαζων ήταν αναπόφευκτη. Μπορούμε έτσι να πούμε ότι έχουμε μετα σε μια περιόδο προετοιμασιας προλεταριακων σοσιαλιστικων επαναστάσεων και αστικων αντεπαναστάσεων που αργα ή γρήγορα θα κρίνουν το μέλλον της ανθρωπότητας. Στην νέα αυτη επαναστατηκη περιόδο, η εργατικη τάξη σε κάθε χώρα έχει ανάγκη επιτακτικη για ένα γνήσιο μαρξιστικο - λενινιστικο προσανατολισμο.

Ένα προσανατολισμο απαλλαγμένο απο τις εθνικο-ρεφορμιστικες χιμαρες, του «ιστορικου συμβιβασμου» και του «ειρηνικου περάσματος στο σοσιαλισμο». Τις ιδεαλιστικες αυτες αυταπάτες θατις κάνει καθημερινα σκόνη τη σκληρη πραγματικότητα της πάλης των εκμεταλλευμάτων τάξεων που θα δυναμώνει συνεχως, ενάντια στην καπιταλιστικη αθλιότητα και την καπιτα-

πίση.

ΛΕΝΙΝ — ΣΤΑΛΙΝ

«Η Ρωσία αποτελούσε τον πιο αδύνατο κρικο της καπιταλιστικης αλυσιδας. Κάνοντας την σοσιαλιστικη επανάσταση δεν επδιώκουμε τίποτε άλλο παρα να σπάσουμε αυτη την αλυσιδα σκορπώντας την σπίθα της επανάστασης στις άλλες καπιταλιστικες χώρες π.χ. την Γερμανια. Αν δεν το επιτύχουμε αυτο πολυ λίγες πιθανότητες υπάρχουν για διαστήρηση της επανάστασης στην καθυστερημένη Ρωσσια». (Λόγος του Λένιν σε συνέδριο της 3ης Διεθνους).

Τα πιο πάνω είναι αρκετα για να δειχνουν ποιες πραγματικα σχέσεις υπάρχουν μεταξυ του Λένιν και του Στάλιν που μερικα χόρνια αργότερα απο την τοποθέτηση της πιο πάνω θέσης του Λενιν έφτασε να μιλα για «Σοσιαλισμο σε μια χώρα».

ΣΤΑΛΙΝ ΚΑΙ ... ΣΙΑ

Μαρξιστης είναι μόνο εκείνος που επεκτείνει την αναγνώριση της πάλης των τάξεων ως την αναγνώριση της δικτατοριας του προλεταριάτου. Σ' αυτο είναι που βρίσκεται η βαθύτερη διαφορα του μαρξιστη απο το μικρο (μα και μεγάλο) αστο της αράδας. Πάνω σ' αυτο το κριτήριο πρέπει να δοκιμάζουμε την πραγματικη αντίληψη και αναγνώριση του μαρξισμου». (Λένιν «κράτος και επανάσταση σελ. 206, εκδόσεις «Γνώσεις»)

Τα έγραψε αυτα ο Λένιν πολεμώντας τον Καουτσκι και τους άλλους αποστάτες της 2ης ρεφορμιστικης διεθνους. Ας τα έχουν λοιπον σοβαρα υπόψη και οι εκτος αλλα και οι εντος Κύρου που «κομμουνιστες».

Για τέτοιες βασικες θέσεις ο Λένιν συντίθιζε να χρησιμοποιει τα ιδια τα λόγια του Μάρκ.

«Ανάμεσα στην καπιταλιστικη και την κομμουνιστικη κοινωνια βρίσκεται η περιόδος επαναστατηκης μεταβολης της πρώτης στην δεύτερη. Στην περιόδο αυτη, αντιστοιχει μια μεταβατικη πολιτικη περιόδος, όπου το κράτος δεν μπορει να πάρει άλλη μορφη απο την μορφη της επαναστατηκης δικτατοριας του προλεταριάτου. (Βλέπε στο βιβλιο του Λένιν «Η προλεταρικη επανασταση και ο αποστάτης Καουτσκι» σελ. 11-12).

Όμως την θεμελιακη αυτη μαρξιστικη αντίληψη ΠΟΥ Α. ΠΟΤΕΛΟΥΣΕ ΤΗΝ ΔΙΑΧΩΡΙΣΤΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ ανάμεσα στα κόμματα της εθνικορεφορμιστικης 2ης διεθνους και τα κομματα της επαναστατηκης 3ης Διεθνους, την παραμορφωσαν και στην σύνεχεια την εγκατέλειψαν οι επίγονοι του Λένιν σε πολυ σύντομο χρονικο διάστημα απο τον θάνατο του και φτάνουμε στον Στάλιν που δεν διστάζει να θυσιάσει και αυτο ακόμα το γραφειοκρατικο φάντασμα της παλαιας κομμουνιστικης διεθνους στο βωμο της «ειρηνικης συνύπαρξης» με τον καπιταλισμο (1945, συμφωνιες Γιάλτας, κλπ).

«Δημοκράτες Αστοικ «καθαρη δημοκρατια» και δηλώσεις ... αιωνιας αφοσιωσης».

Έτσι μεσα απο την πιο πάνω

πορεια φτάσαμε σήμερα, ηγέτες Κ.Κ. να αποκρύσσουμε ανοικτα την δικτατορια του προλεταριάτου και να συναγωνιζονται σοσιαλδημοκρατες ηγέτες σε δηλώσεις αφοσιωσης στην «πραγματικη» ή την «καθαρη» δημοκρατια!!!!

Αυτο όμως δεν σημαίνει τίποτα αλλα παρα την αποκήρυξην του Μάρκ και του Λένιν που δεν κουράζοταν να επαναλαμβάνει:

«Η καθαρη δημοκρατια δεν είναι παρα υποκριτικη φράση φιλελευθέρου μικροαστου προορισμένη να εξαπατήσει τους εργάτες. Ιστορια ξερει μονάχα την αστικη δημοκρατια που αντικατέστησε τον φεουδαρχισμο και την προλεταριακη που θα αντικαταστήσει την αστικη».

«Η αστικη δημοκρατια, μ' όλο που αποτελει μια τεράστια ιστορικ

